

masseværker og vindmøller stiger, desto flere grønne afgifter får vi, jo flere pristillæg får vi, så det er jo en afgiftsstigning. Den kommer ganske vist ad bagdøren via elregningen, men det er da en afgiftsstigning, ikke sandt?

(Kort bemærkning).

Martin Glerup (S):

Jeg synes, det lød meget positivt, at De Konservative holder fast i, at de internationale og nationale miljømål skal nås, og i den forbindelse vil jeg gerne spørge fru Gitte Seeberg, hvor De Konservative agter at finde den 4 pct.s reduktion af CO₂-belastningen, som skyldes den grønne afgiftspakke, og som udgør 2,3 millioner t CO₂ om året. Hvor skal de findes, når de ikke skal findes gennem den grønne afgiftspakke?

(Kort bemærkning).

Gitte Seeberg (KF):

Til fru Dorit Myltoft: Nu skulle det jo ikke være noget problem at fjerne de grønne afgifter på erhvervene, idet CO₂-afgiften, som blev indført i 1995, jo ikke, i hvert fald ifølge regeringen, var tænkt som noget skatteobjekt, fordi pengene bliver ført tilbage til virksomhederne. Men vi bryder os i Det Konservative Folkeparti ikke om den form for tilskudspolitik. Det er en usund form, og det har medført nogle så bureaukratiske ordninger for virksomhederne, at det er helt urimeligt.

Hvad angår topskatten, mener jeg ikke, den har relevans for diskussionen her i dag. Det er jo helt overordnet min og Det Konservative Folkepartis opfattelse, at når vi taler om almindelige forbrugere, kan man godt have grønne afgifter, som kan være adfærdsregulerende, men kun op til et bestemt niveau, idet de hurtigt vil få social slagside, hvis de bliver alt for store.

Om erhvervslivet ikke skal bidrage? Jo, selvfølgelig skal erhvervslivet bidrage. Det har erhvervslivet såmænd også gjort, og det gør det også på alle mulige andre områder, og det er sådan set også et svar til hr. Martin Glerup, som spørger, hvordan Det Konservative Folkeparti vil løse problemerne: Jeg erindrer, at da vi havde debatten her i Folketinget for 5 år siden om de grønne afgifter, havde vi en række forslag. Vi mente f.eks. ikke, det var nødvendigt at tage de tvangsforanstaltninger i brug, som regeringen mente var nødvendige. Vi mente godt, at man kunne have nået de samme mål ved, at der

blev indgået frivillige aftaler med virksomhederne og brancherne.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):
Fru Anni Svanholt som ordfører.

Anni Svanholt (SF):

10 år er nu gået, siden Det Internationale Klimapanel fremlagde sin første vurderingsrapport, der forudsagde store klimaforandringer med en temperaturstigning på mellem 2 og 4,5 grader Celsius i løbet af det næste århundrede, en stigning af havets niveau og store regionale klimaændringer. Og nu, 8 år efter at alverdens lande vedtog FN's klimakonvention i Rio for at forhindre klimakatastrofer, må vi alligevel desværre konstatere, at verdens temperatur er stigende. 14 af de varmeste år nogen sinde er målt siden 1980, isen smelter ved Nordpolen og Sydpolen, og antallet af naturkatastrofer ser ud til at vokse.

Det er ikke længere et abstrakt problem, men i stigende omfang barske kendsgerninger for mange mennesker. Vi står over for en kolossal udfordring, der kræver globalt lederskab og handlekraft og internationalt samarbejde, men det virker, som om handlekraften aftager i takt med, at problemerne udvikler sig i virkelighedens verden. Verdens ledere og lande lukker øjnene, fortrænger problemet og håber tilsyneladende på, at det går over.

Men meget tyder på, at det hele bare bliver meget værre. Selv meget forsigtige klimaforskere udtrykker nu stor bekymring, og spørgsmålet er, om vi i fællesskab kan nå at gøre en indsats, der kan hjælpe. Tiden går, og vi vil alle fortryde, at vi ikke i tide gjorde den nødvendige indsats, og derfor skal der gøres en stor indsats både globalt, nationalt og lokalt i de rige industrilande. Det handler nemlig også om fordelingspolitik på verdensplan, global solidaritet og i sidste ende om overlevelse.

Kyotoaftalen fra 1997 om bindende regler var et fremskridt, men helt utilstrækkeligt i forhold til problemernes omfang. I år 2000 må vi med stærk beklagelse konstatere, at selv dette beskedne bidrag fortsat mangler at blive omsat i regler, så aftalen kan ratificeres og gøres til global politik, og at det haster med at få truffet de nødvendige beslutninger, så Kyotoprotokollen kan træde i kraft i forbindelse med afholdelsen af verdenskonferencen 10 år efter vedtagelsen af klimakonventionen i Rio.